

VENNERNES FEST

af C. N. Rosenkilde.

(1826. Det kgl. Theater.)

Allegretto.

Schulz. („En Time før Middag.“)

I. *mf*

Sophie.

p

1. Ah Fa - der! jeg ved Du er ik - ke saa slem. Du
 2. Du har jo Din Dat-ter, Din Øj - e - sten kjær, Du
 3. Nej. tænkt Dig dog, kjæ-re - ste Fa - der! En Søn maa

ba - re vil gjø - re mig ban - ge, men jeg kan lidt mer dog end tæl - le til fem. Den
 hen - de nok væl - ger en Fri - er, som vak - ker og dan - net og skik - ke - lig er, og
 Du jo ha' kjær som Din Dat - ter: ved os skal Du fin - de Din Al - der - dom skjøn, vor

Fri - er med Kur - ven om Hal - sen gaar hjem, Din Dat - ter Du lar ham ej fan - ge. Ak
 Navn af Din Svi - ger - søn fuld - kom - men værd, thi ro - lig paa Val - get jeg bi - er. For
 Æm - hed skal vor - de Din Kjær - lig - heds Løn, jo jo! Du nok Me - nin - gen fat - ter. Mod

Fa - der - o se nu kun ik - ke saa vred, jeg ved jo Be - sked.
 lil - le Hans Winther, det si - ger jeg Dig, be - tak - ker jeg mig.
 det er jo Pen - ge, det ind - ser Du vel, en ren Ba - ga - tel!

Moderato.

Lund.

II.

*f**mf*
1. En

Ran-ders Mand maa hun nok hen-te
 Fø-de-by den var mig al-tid
 Kon-gens Kjø-ben-havn godt Folk der
 ro-ser maa-ske Jy-den lid-vel

sig, det vil vist in-gen tos-set Flynn-der bli-ve. Jeg ved, at
 kjær, der fra jeg hen-te-de min bed-ste Lyk-ke. Du, min Ma-
 er. Det ved vi nok, en Skjælm skal si-ge an-det. De fle-ste
 stærkt; men Her-re Gud! det in-gen vil for-try-de, det kom-mer

jeg tør sik-kert ven-te mig, So phi-e vil en Mand til Søn mig gi-ve. I
 ri-e, fød-tes og-saa der, Du var min Van-drings Stav, det læng-ste Styk-ke. Kron
 fin-des, hvor saa man-ge er. De bed-ste, tror jeg dog, i Jy-de-lan-det! Kron-
 af det sæ-re Spil-le værk: at Jy-den sy-nes al-tid bedst om Jy-de! Kron

Randers Eg-nen vok-ser der et præg-tigt Fol-ke-færd! 2. Min
 jy-den er, det ved en-hver, et tro-fast Fol-ke-færd. 3. I
 jy-dens Skaal, jeg drik-ker her! Et her-ligt Fol-ke-færd. 4. Jeg
 dan-sken, maa man si-ge, er det bed-ste Fol-ke-færd!

1. 2. 3.

4.

Allegro moderato.

III. *pp*

Hans.

p

1. En Fugl i Haanden er dog bed-re end ti, som paa Taaget gaar.
2. De er en rar og dej-lig Pi-ge, har ingen Plet paa De-res Sjael,
3. Vil De da min Haand mod-ta-ge? Se den ræk-kes til Dem hen!

Saa - le-des tænkte vo-re Fæd-re, jeg her i de-res Fod-spor staar: Jeg el - sker Jomfru So - phi - e, thi hun
 mange, mange, mange, tør jeg si - ge er langt fra ik-ke saa re - el. Derfor jeg tænk - te: vælg kun hen - de, thi hun
 Jeg tør nok si - ge, at min Ma - ge ej skal fin - des blandt Æg - te - mænd. Jeg skal al - drig no-get Dem næg - te, vil De

er saa klog og god og smuk, der for jeg kan ej læn-ger bi - e, men stam-mer frem mit El - skovs
 er en Jom-fru skjær; og se elsk-te Pi-ge til den En - de, saa staar jeg som en Fri - er
 knyt-te med mig Hy - mens Baand? Vi op - rig - tig vil hin-an-den æg - te, der paa giver jeg Dem her min

Suk. Der for jeg kan ej læn-ger bi - e, men stammer frem mit El-skovs Suk; nej, nej jeg kan ej læn-ger
 her, ja elsk-te Pi-ge til den En - de, som en Fri-er staar jeg her, ja, ja jeg staar her som en
 Haand. Vi op - rig - tig vil hin-an-den æg - te, der - paa tag her min Haand, vi rigtig vil hin-an-den

bi - e, nej jeg kan ej læn-ger bi - e, men stammer frem mit El-skovs Suk.
 Fri-er. se jeg staar her som en Fri-er, jeg til den En - de staar som Fri-er her.
 æg - te, op - rigtig vil hin-an-den ægte, der - paa jeg gi - ver Dem her min Haand.

Allegro.

„Den lille Pjetro“ (oprindelig fransk.)

IV. *f*

Hans.

p

1. Naar Pi-ger-nes Hjerter man vin - de vil, saa skal man staa tid - lig
 2. I Sko - len der lær-te jeg dog lidt ud af min O - vi - di -
 3. So - ler-ti - a do - ci - lis om - mi - a. Jo det er en sik-ker Sen-

op, og al - drig sæt-te sin Til - lid til den blin - de Lykkes Spil - op, men
 us, og hav - de vist bragt det grum - me vidt i al - le Slags El - skovs Puds. Men
 tents. Var Ho-ve-det mit, hvor den kom fra, saa blev jeg nok Ek-sel - lens. Naar

kun har-cel-le-re og spe - ku-le-re, og væ-re paa Færde med List og ko - ket-te-re og
 saa blev de fle-ste af Sla-gel-se Pi-ger saa yn-ke-lig slagne i mig. Du tror vel det me-ste er
 Ø - rer-ne ba-re man hol - der sti-ve, og al - drig sig la-der gaa paa. Saa tro mig, min Ra-re, man

si - mu - le - re, saa kom - mer de selv til sidst. Med Læmpe man kan i en Hum-le-sæk faa
 Snak, hvad jeg si - ger, men det for-sik - rer jeg Dig, at jeg har hørt man-gen et Jom-fru Suk, naar
 Tin-gen skal dri-ve og Pi-gen saa blød-hjær-tet faa, at hun sig skal læg-ge paa si - ne Knaer, og

li - stet to, tre Sne-se Høn-se-æg! I Pi-ger, jeg si - ger, naar jeg bruger List, er I væk.
 Fa'-ren skreg:, „Luk dog Pi-ge, luk! Luk dog! Luk dog! Jag Sø-ren paa Dø - ren og luk!“
 suk-ke, og si-ge:, „Barm-hjærtig vær! Kom dog! Kom dog! Der har Du mit Hjør-te! se der!“

Andante con moto.

Schulz. („Peters Bryllap.“)

V. *mf*

Sophie.

1. Jeg gaar i Drøm-me hvor jeg gaar, knap
2. Hvad me-ner Du, for le - den laa jeg
3. Saa syn-tes mig jeg blev med et saa
4. Det duf-ter ah! Saa lif - lig sødt, jeg
5. Det hen mod Kam-mer - dø - ren gik - det

jeg mig selv gjen - kjen - der. Ak, si - den sid - ste Ef - ter - aar det mig saa sæl-somt
 vaa-gen he - le Nat - ten. Tænk: Dig jeg i mit Kam-mer saa; Du stod saa-dan med
 æng-ste-lig til Mo - de; paa en Gang skred det tyst og let hen - i - mod min Ko -
 tør ej dra-ge Aan - den. Det nær-mer sig, og kjær-ligt blødt det tryk-ker mig i
 ven-der sig og ka - ster hen til mig ret et ven - ligt Blik og ud af Dø - ren

bræn-der. Jeg mær-ker nok, at her er Ild. Men sig, hvad skal jeg gri - be til?
 Hat - ten. Jeg kald - te, hej - da, er det Dig? Du vin - ke - de, men svar - te ej.
 mo - de, og stak en dej - lig Hy - a - zinth i Glas - set - sag - te og ge - svindt.
 Haan - den, og hvi - sker: gjæt So - phi - e! gjæt! Men lad mig se Du gjæt - ter ret.
 ha - ster. Det An - sigt... O! (holder med et op.)

Allegretto.

Müller. („Die Wiener in Berlin.“)

VI.

p

Sophie. 1. O be - tænk dog, min Fa - der! Har ej Hjør - tet sin
Du kun, So phi - e! Jeg for - staar Dig saa-mænd
Knu - der kan jeg mær - ke, vær kun ik - ke saa
det sig an - be lan - ger, der for snak - ked I
Hjør - te det - si - ger, han ej bli - ver min

Ret? Det jo hæ - se - ligt la - der, at be - hand - le det slet, naar man
nok; Du er fif - fig, min Pi - ge, jeg er hel - ler in - gen Blok. Du har
rask. *W.* Var Du min, Du Spids lær - ke, saa fik Du sku Bask. *L.* Slet saa
Jer. En Stu dent hun dog fan - ger, se Stu - den - ten staar her! Ur - te -
Mand; thi at tvin - ge os Pi - ger det gaar slet ik - ke an *W.* Aa hvad

rent sæt - ter det til Si - de, det en Gang os vil la - de vi - de, at det sent el - ler
ta - get i - mod min For æ - ring, og min El - skov har Du gi - vet Næ - ring, var kun ik - ke Stu -
il - de jeg ment' et ik - ke. *S.* Jeg for - stod Fa - der Di - ne Blik - ke. *L.* Ja men hør nu Stu -
kræm - mer - Ek - sa - men det er dog et Slags Ten - ta - men, som ud - kræ - ver Stu -
Snak I maa la' Jer bøj - e Kan *min* Død Dig da saa for nøj - e *S.* Tro Du mig lil - le
H. og L. *hans*

tid - ligt vil kræ - ve sin Ret.
den - ten, saa tog Du mig nok.
den - ten maa Du slaa af Dit Sind. *f*
de - ring, skjønt ik - ke saa svær.
Se - ren Du blir al - drig min Mand!

Hans. 2. Ja bi
Lund. 3. Du gjør
Winther. 4. Nej hvad
Sophie. 5. Men mit

Andante.

Johannes.

VII.

p *espressivo*

sempre legato

p
1. Du

Æ - - - res - navn, som mig med Ve - mod si - ger, hvad
Sorg ej Savn af Søn - ne - hjær - tet vi - ger! Den
kjend - - - te ej den Søn, som Du gav Li - vet, dog
Æ - - - res - vej Din Død hans Liv har gi - vet et

jeg den Dag har tabt i Æ - - - rens Stund, ej
hvas - se Smær - tens Braad for - mil - - - des kun ved
ham Din Fa - der - aand om - svæ - - - vet har. Din
Vink, som ham en Le - de - stjær - ne var. Han

Tan - ken om at jeg skal lig - ne Dig. Min Fa - ders
føl - ger den: den le - der jo til Dig. Min Fa - ders

Aand! trøst og vel - sign Du mig! ja jeg vil lig - ne Dig!
Aand! om - svæv og styrk Du mig! at jeg kan lig - ne Dig!

1. 2.
2. Du

Allegretto.

VIII. *p*

Hans.

1. Jeg ved ik-ke hvad jeg skal
Mor-gen jeg straks vil be-
Tvær-ga-den véd jeg saa
Mor-gen jeg ek-sa-mi-
al-ler-først vil jeg dog

gjø-re; nu er jeg saa le-dig og løs. En maa dog mit Hjør-te til hø-re, da
gyn-de, at se mig al-vor-lig om kring. Min Stil-ling mig by-der at skyn-de at
man-ge, som al-le har Øj-e til mig. Hvem af den jeg saa vil for-lan-ge, af
ne-rer paa Ø-ster-gad' og Hal-lands aas; mens Ho'-vag-ten den mu-si-ce-rer, jeg
prø-ve om Tri-ne, Rars Dat-ter, har Lyst, jeg vil hen-de ik-ke be-drø-ve, hun

jeg er saa vok-sen en Knøs. Det er dog saa flovt at gaa le-dig, man kan det knap væ-re be-
jeg kan faa Has paa den Ting. Der er saa-mænd man-gen en Pi-ge i Kjø-ben-og Kri-sti-ans-
dem si-ger In-gen mig Nej. I Storm-ga-den kom der for le-den ti, el-le-ve ud af en
der-hen vil sty-re min Kaas. Der har man just ud-søg-te Sa-ger, men var-som dog væ-re man
taa-ler kun lidt for sit Bryst. Saa ung, som hun er, maa jeg si-ge, hun sværmer med me-gen Du-

kjendt. At hun kun-de væ-re saa stæ-dig! Det hav-de jeg ik-ke for-
havn som øn-sker, at hun tur-de si-ge, hvor gjær-ne hun bæ-rer mit
Port. Jeg saa nok For-træ-de-lig he-den, da jeg li-ge-gyl-dig gik
bør, at ej man det u-æg-te ta-ger, det skif-ter i Va-sken Ku-
sør. Man kan ik-ke næg-te den Pi-ge hun gjør In-sti-tu-tet Hon-
1. - 4. tjent. 2. I
Navn. 3. I
bort. 4. I
lør. 5. Men
nør.